

Princess

๕๕๗ เกี้ยวรัก

นางกุหลาบมีทองทั้ง กลายเป็นแม่ป้ายกรงเครื่อง
ที่มีชีวิตอิสระและสุขสบาย
กว่าไขว่ตามกลิ่นพัดพาให้เขาคลับคืนมา

愛
的
命
運

หม่อมมัทนา

๕๕๕ เกียวก๊

愛的命運

ตัวอย่าง หนังสือ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 212

ชะตาเกี่ยวรัก

โดย มนต์มิถุนา

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2561

ราคา 285 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3231-0

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ สุวิธา สุชีวอุปต์ พิสูจน์อักษร : อนุภา อ้นพานนท์ วิไลวรรณ โยดี

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง จัดรูปเล่ม : โยธิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์บุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัทฐา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : ณฤยศ สมฤทธิ์

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์เนียบ : พิชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนากร กองเพ็ง

สตาพอร์บุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์บุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์เนียบ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ชีวิตของมนุษย์ บางครั้งก็เหมือนถูกเส้นแก๊สพลังงานที่เรียกว่าโชคชะตา 'จิวจิว' เองก็เป็นตัวละครที่ถูกโชคชะตากลั่นแกล้ง ทั้งพลเอกยุคสมัยหนึ่ง มาสู่อีกยุคสมัยหนึ่ง ทั้งยังมอบเงื่อนไขการใช้ชีวิตที่แสนลำบากให้มากมาย มาอยู่ในร่างของคนที่ไม่รู้จัก แต่งงานกับคนที่ไม่รู้จัก มีลูกกับคนที่ไม่รู้จัก แม้ว่าพยายามหลีกเลี่ยงหนีไปจนสุดหล้า โชคชะตาก็ยังคงชักพาให้พวกเขากลับมาพบกัน ผ่านเรื่องราวที่ยากลำบากมากมาย อาจมีทั้งดีและร้าย แต่ทุกคนต่างก็มีเหตุผลที่ทำให้มันเป็นไปได้เงื่อนไขของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นการหนีที่...หรือความรัก

ชะตาเกี่ยวรัก เป็นนิยายที่เกิดขึ้นเพราะการอ่านนิยายรักจีนมากจนพุ่งฝันไปเรื่อยเปื่อย สุดท้ายเลยตัดสินใจเก็บความคิดฝันเหล่านั้นมาบรรยายเป็นตัวอักษร สร้างตัวละครมากมาย แม้ว่าจะไม่ใช่นิยายที่สมบูรณ์แบบที่สุดหรือดีที่สุด แต่มันคือนิยายที่ออกมาจากความคิด ความฝัน และความรักของนักเขียนคนหนึ่ง

อยากจะขอขอบคุณทุกคนที่ติดตามกันมา ทั้งที่ติดตามก่อนจะรวมเล่ม และติดตามในรูปเล่มนี้ พลักดันทุกอย่างให้เกิดขึ้นอย่างที่มีมันควรจะเป็น สนับสนุนใครก็ไม่รู้ให้ได้เผยแพร่ผลงานของตัวเอง นอกจากนี้ ต้องขอบคุณ

สำนักพิมพ์ปรีณชลในเครือบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด ที่ให้โอกาส ขอบคุณใคร
บางคนบนฟ้า เพราะอาจจะเป็นโชคชะตาที่ทำให้เราได้มาพบกัน ทดลองอ่าน
เหมือนคนทดลองคบกัน ถ้าถูกใจและไปได้ดี ความรักของเราก็ก้าวเดินต่อไปได้
ขอให้ติดตามผลงานเรื่องต่อไปของนักเขียนด้วยนะคะ

มนต์มิถุนา

ตัวอย่าง

ຕົວຂຽນ

“หนังสือและการอ่านคือกุญแจไขแห่งความคิดสร้างสรรค์”

สวัสดีครับ

หนึ่ง ซูหยินเอกที่น่าสงสาร

จิวจื่อเอ๋อยจิวจื่อ ชีวิตเจ้าชายน่าสงสารอะไรเช่นนี้

หญิงสาวก้มลงมองมือที่สั่นเทาของตัวเอง ลำรวจนิ้วมืออันเรียวงาม ราวเล่มเทียน ชดสีเหลืองนวลที่สวมอยู่ขยับผิวขาวให้ผุดผาด นางปวดศีรษะ จวนเจียนจะระเบิดเมื่อความทรงจำมากมายไหลหลังเข้ามาในสมอง หญิงสาว ทบทวนเรื่องราวต่างๆ อย่างสงบ ไม่ไว้วางใจ ใช้เวลาไปนานเท่าใดไม่ทราบ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงรำพันด้วยความสงสารตนเองจับใจ

“ที่ข้าพเจ้าพูดไป เจ้าไม่ได้สนใจฟังเลยหรือ!” เสียงหัวเราะดลัน

คนที่นั่งคุกเข่ากับพื้นต้องดิ้นสติตัวเองกลับมา เหยยหน้ามองชายที่ยืนอยู่ เบื้องหน้า ขณะที่นางต้องคุกเข่าอยู่กึ่งพื้น ชายผู้ที่มีความทรงจำบอกเล่า เรื่องราวว่าเขาคือสามีอันเป็นที่รักยิ่งของนาง สามีที่ไม่เคยโยนทิ้ง แม่हनจิวจื่อผู้นี้ เป็นซูหยินเอกแต่กลับถูกปรณนิบัติราวหญิงคนิกา เขามาเมื่อมีความต้องการ ลินกำหนดแล้วเขาก็จากไปสำราญกับสตรีอีกคนที่นั่งเคียงกันบนเก้าอี้

“พี่หญิงคงกำลังสำนึก” คนที่นางเพิ่งนึกชื่อได้ว่าเป็น ‘ทรงลู่หลิน’ อนุที่ สามีโปรดปรานนักหนา จีบปากจิบคอบอกด้วยเสียงอ่อนหวาน

นางมองบนโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วเอ่ยถามด้วยเสียงแหบแห้ง “สำนึกเรื่อง

อะไร”

เยี่ยหยางเหินพาดฝ่ามือลงกับโต๊ะด้วยแรงโทสะ ก่อนจะตวัดนิ้วชี้หน้า “เจ้าไม่ได้สำนึกเลยหรือว่าตัวเองทำอะไรผิด หานจิวจื่อ เจ้ามันสตรีไร้ยางอาย ไร้มโนธรรม ไม่ได้สำนึกในความผิดของตัวเองเลยหรือ”

หญิงสาวพยายามค้นลึกลงในสมองว่าร่างนี้ทำอะไรผิดไว้หรือไม่ แต่ไม่ว่าจะค้นลึกลงสักเท่าใดก็ไม่พบความผิดที่ว่า หานจิวจื่ออาจไม่ใช่แม่พระ ทว่าก็ไม่ใช่นางมารร้ายเช่นเดียวกัน ความผิดที่นางพอจะนึกออกก็คือดูว่าบ่าวไพร่ กลั่นแกล้งสาวใช้ของอนุบั๋งตามสมควร และมันแน่ใจว่าไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นต้องสำนึกผิดอะไรไม่ใช่หรือ นางมองหน้าสามีอีกครั้งแล้วส่ายหน้า “ข้าไม่เคยทำอะไรผิด”

“ต้องให้ข้าเอาหลักฐานมาแสดงอย่างนั้นหรือ เจ้าถึงจะยอมรับ”

“ถ้าท่านพี่มีก็แสดงมาเถิด”

เยี่ยหยางเหินโยนกระดานปักหนึ่งลงบนพื้นจนมันกระจัดกระจายไปทั่ว หานจิวจื่อเลือกหยิบแผ่นหนึ่งที่หล่นตรงหน้าขึ้นมาอ่าน สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นคำสารภาพของผู้ร้ายที่ระบุว่าสตรีซึ่งจ้างวานให้ทำร้ายหญิงลูกพี่ลูกน้องของเยี่ยหยางเหิน เป็นสตรีสวมชุดสีฟ้าอ่อน แม้มีผ้าคลุมหน้าก็เห็นดวงตาเรียวยาวได้ชัดเจน ผิวขาวละเอียดเหมือนหยก น้ำเสียงอ่อนหวานน่าฟัง เมื่อได้เห็นภาพวาดดวงตาของหานจิวจื่อ ก็ยืนยันว่าสตรีผู้จ้างวานตนมีดวงตาเช่นนี้ไม่ผิดแน่ มีหน้าซำ้ตัวเงินที่ใช้จ้างวานก็มีตราประทับของสกุลหาน กระดานหลายแผ่นยืนยันไปในทำนองเดียวกัน

“เจ้าจะแก้ตัวว่าอะไรอีก” ผู้เป็นสามีเคঁลั่นเสียงถาม ดวงตาแดงก่ำด้วยความโกรธ ยิ่งเห็นผู้ต้องหาขังบนหน้าหนึ่งไม่รู้สึกรู้สา ก็ยิ่งโมโหจนแทบทนไม่ไหว

“ท่านพี่โปรดระงับโทสะก่อนเถิดเจ้าค่ะ เป็นข้าเองที่ผิด ได้รับความโปรดปรานจากท่านพี่ เป็นธรรมดาที่พี่หญิงจะแค้นเคือง”

หานจิวจื่อตวัดหางตามองคนพูดแล้วยิ้มเยาะ “สูหยินใหญ่อีกฉาอนุ

รู้ไปถึงไหนก็คงอับอายไปถึงนั้น บุตรสาวพ่อค้าขายซาลาเปาที่ท่นพี่ช่วยมาจาก
โรงน้ำชา ด้วยพื้นเพเช่นเจ้า ทั้งชาติก็อย่าหวังเลยว่าตระกูลเยี่ยจะยินยอมยก
ให้เป็นสวามีคนแรก แม้แต่ตำแหน่งสวามีในรอง เจ้าก็ยังไม่อาจเป็นได้ ได้รับความ
โปรดปรานแล้วอย่างไร ท่นพ่อท่นแม่สามีเอ็นดูเจ้าได้สักเลี้ยวหนึ่งของข้าหรือ
ลูหูลิน”

คนถูกว่าปบบ้านดาร่วงผะ ขยับเข้ากอดแขนสามีแน่นด้วยท่าทางตัวลั่น
น้ำสงสาร เยี่ยหยางเดินลุกขึ้นตัวดำมือผาดหน้าภรรยาเอกเต็มแรงจนนาง
เกือบล้มหงายหลัง โชคดีที่ใครบางคนเข้ามาประคองไว้ได้ทัน

จิวจื่อยกมือกุมแก้ม เจ็บกายนั้นพอทน แต่หัวใจที่ปวดร้าวนี้ทำให้นาง
แทบบ้า ความเจ็บปวดร้าวนี้ไม่ใช่ของนาง แต่เป็นของจิวจื่อเจ้าของร่าง
สตรีไร้แม่ผู้รักมันในชายผู้นั้นจนสุดหัวใจ น้ำตาสายหนึ่งไหลริน นางไม่ได้อยาก
ร้อง เป็นจิวจื่อร่างนี้ต่างหากที่รำไกรกับความยุติธรรมไร้หัวใจของสามี

“คุณหนูเป็นอย่างไบบ้างเจ้าคะ” เสียงผู้เข้ามาประคองลั่นสะท้าน ดวงตา
ชุ่มน้ำมองอย่างเวทนา

ไม่ทันที่นางจะเอ่ยตอบ ประตูห้องก็ถูกผลักออกให้เปิดกว้าง หนึ่งหญิง
สองชายก้าวเข้ามาภายใน หนึ่งคือเจ้าตระกูลเยี่ย เยี่ยหยางเจี๋ย บิดาของเยี่ย-
หยางเดิน หญิงชราที่ประคองกันมาคือเยี่ยสวามีผู้เป็นภรรยา อีกคนเป็นบุรุษ
ท่าทางภูมิฐานอย่างบัณฑิตมีความรู้ เยี่ยหยางหมิ่น คุณชายใหญ่ของตระกูล
เยี่ย

เยี่ยสวามีตรงเข้ามาประคองสะโพกที่แทบจะไม่มีเรียวแรงลุกขึ้นยืน
ขณะที่เยี่ยหยางเจี๋ยจ้องหน้าบุตรชายคนเล็กด้วยโศกศุโขณ เสียงทรงอำนาจ
วาดก้องจนหรงลูหูลินแทบพลัดตกเก้าอี้

“หยางเดิน! เจ้าลูกบ้า ทำอันใดของเจ้า”

“สามีสั่งสอนภรรยาเป็นเรื่องปกติ” เยี่ยหยางเดินไม่ได้เกรงกลัวบิดา
เขาเข้าไปที่กระดานชนวน “ข้ามีหลักฐานชัดเจนว่าจิวจื่อจ้างวานคนให้มาทำร้าย
ลูหูลิน สตรีโหดเหี้ยมเช่นนี้ ตามจริงแล้วไม่ควรเก็บเอาไว้ในเรือนเสียด้วยซ้ำ

ข้าทำเพียงตบสังฆอนนาง เพราะนางไม่ยอมรับผิดชอบ

“อย่างจิจจันหรือจะจ้างวานคนทำร้ายอนุของเจ้า” แม่สามีผู้โอบประคองกอดปลอบนางทั้งยังแก้ต่างให้ ก่อนหันมองหน้าสะใภ้ที่หน้าตาอาบแก้มแล้วนึกสงสารยิ่ง จื่อเอ๋อตัวเล็กบอบบางเพียงนี้ หยางเหินเป็นบุรุษตัวใหญ่กำยำทั้งยังชอบฝึกวิชาการต่อสู้ แร่งฝ่ามือตบเมื่อครู่แทบทำให้สะใภ้ปลิวกระเด็น ตัวสาวใช้เข้ามาจับตัวไว้ได้ทัน

“หลักฐานพวกนี้หรือที่เจ้าว่า” เยี่ยหยางหมิ่นก้มลงเก็บกระดาษพวกนั้นขึ้นมาอ่าน พินิจดูครู่หนึ่งก็ขมวดคิ้วมองหน้าน้องชายแล้วยังมองเลยไปยังหรงลู่หลินที่อยู่ด้านหลัง

“คนของข้าจับพวกมันได้ขณะที่กำลังหนี โชคดีลู่หลินผีเท่าไร ไม่อย่างนั้นคงถูกทำร้ายจนสาหัส พวกนั้นสารภาพว่าเป็นอันธพาลคุมบ่อน รับจ้างสังฆอนคนบ้าง เมื่อสองวันก่อนมีคนจ้างวานให้ดักทำร้ายลู่หลินตอนกลับจากเยียมบิดา ปกติลู่หลินอยู่แต่ในเรือน คนที่รู้ว่านางจะขอกลับไปเยียมบิดาคงมีแต่คนใน ทั้งลักษณะคนจ้างวานก็ตรงกับนาง ตัวเงินที่ใช้จ้างก็เป็นของสกุลหาน หลักฐานทั้งหมดชี้ว่านางเป็นคนทำ พี่ยังให้ข้าเมตตาสตรีเช่นนี้อีกหรือ” เขาพูดออกมาโดยแทบไม่ได้หยุดพักหายใจ รายงานความครบถ้วน แต่แทนที่เยี่ยหยางหมิ่นจะคล้อยตาม กลับถอนหายใจพลางส่ายหน้าระอา

“จะหลงอนุก็ให้มันมีขอบเขตหน่อยเถิดหยางเหิน เจ้าเป็นคนฉลาด ไยเวลานี้จึงหน้ามืดตามัวเง้งเง้งไปไม่ได้” ไม่รอให้น้องชายเอ่ยปากถาม เยี่ยหยางหมิ่นก็อธิบาย “ประการแรก พวกนั้นเห็นเพียงดวงตา น้องสะใภ้มีดวงตาที่สวยงามกว่าใครก็จริง แต่เชื่อว่าเมืองหลวงนี้จะหาสตรีที่มีดวงตาเช่นนั้นและมีผิวขาวมิได้ ข้าสามารถหาให้เจ้าได้มากกว่าสิบคนในหนึ่งวัน ประการที่สอง นางเป็นถึงสุหยิน จะต้องลงแรงไปจ้างวานเองทำไม ลู่ส่งสาวใช้ไว้ได้สักคนไปยังจะสาวถึงตัวได้ยากกว่า ประการที่สาม จ้างวานคนไปต้องใช้ตัวเงินให้โยงถึงตัววิธีการประเภทนี้คงมีแต่คนโง่เท่านั้นที่ใช้”

พอแม่สามีพยักหน้าเห็นด้วย แม่มีประกายลี้แลในดวงตาของเยี่ยหยาง-

เงิน ทว่าเขาก็ยังไม่ยอมรับ รวากับว่าต้องการจะโยนความผิดนี้ให้นาง

ในอกของหานจิวจื่อ่นั้นปวดร้าว น้ำตาสายแล้วสายเล่าที่หยาดร่วง พลันความคิดบางประการก็ผ่านวูบเข้ามา นางจึงเบี่ยงตัวออกจากการประคองของแม่สามีและสาวใช้ ก็วไปเผชิญหน้ากับสามี ดวงตาสับสนนิ่ง มองไม่เห็นอะไร นอกจากความเฉยชาและชิงชัง

“ไม่ว่าอย่างไรในสายตาท่านพี่ ข้าก็คือคนผิด ท่านเรียกข้ามาไม่ได้เพื่อถาม แต่เพื่อพิพากษาในความผิดที่ข้าไม่ได้กระทำ หัวใจท่านไม่เคยมีข้า ไม่ว่าข้าจะทำดีแค่ไหน ยินยอมให้ท่านทำร้ายมากมายเพียงเพื่อหวังได้รับแม่และเสียหัวใจ แต่สิ่งเหล่านี้ก็สูญเปล่า ข้าเหมือนคนโง่ที่ถูกสาปให้ต้องวิ่งหาความรักที่ไม่มีวันได้ครอบครอง นอกจากท่านไม่รับรักของข้า ท่านยังชิงชังทั้งที่ข้าไม่เคยรู้เลยว่าทำอะไรผิด” ความอัดอั้นในอกถูกระบาย จิวจื่อคนเก่ามีถ้อยคำมากมายที่อยากพรวดพราดให้เขาได้รับรู้ แต่เพราะกลัวเขารำคาญจึงเก็บงำไว้ วันนี้จิวจื่อผู้นี้ได้ระบายมันออกมาเพื่อเจ้าของร่างเดิมเป็นครั้งสุดท้าย

นางกลืนน้ำตา กัดริมฝีปากแล้วพูดต่อไป “จิวจื่อผู้นี้เมื่ออยู่ในตระกูลหานก็เป็นเพียงบุตรไร้ค่า ยามรู้ว่าจะได้แต่งงานกับชายในดวงใจ ข้าวางทั้งชีวิตและหัวใจเอาไว้ในอุ้งมือท่าน วันนี้ท่านเหยียบย่างจนมันแหลกลาญไม่มีชิ้นดี คิดดูว่าข้ามีท่านอยู่ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับยามอยู่เรือนสกุลหาน เช่นนี้แล้วข้าไม่มีท่าน ท่านไม่มีข้า เราอาจมีความสุขด้วยกันทั้งคู่”

หานจิวจื่อทิ้งร่างลงคุกเข่า ขยับหันไปโขกศีรษะให้พ่อแม่สามี แล้วหันกลับมาเผชิญหน้ากับเย้ยหยางเงินที่บัดนี้เต็มไปด้วยความตกใจ เอ่ยถ้อยคำที่ปรารถนา...

“ได้โปรดมอบหนังสือหย่าให้ข้าเถิด ปลดปล่อยให้ข้าเป็นอิสระจากท่าน”

สอง การะตักก่อง!

ห่านจิวจื่อทอดสายตามองออกไปนอกธรรมา การเดินทางแบบโบราณ
นี่ไม่สะดวกสบายเอาเสียเลยสำหรับหญิงสาวจากศตวรรษที่ 21 เช่นนาง ตัว
ธรรมาโคลงเคลงไปมา แม้จะเลือกเช่ารถที่ดีมีเบาะหนานุ่มรองรับ ทว่าก็ไม่ได้
ทำให้นางคลายอาการปวดศีรษะที่สืบเนื่องมาจากความเครียดตั้งแต่เมื่อวันก่อน
ไปได้

“คุณหนูรับน้ำหรือไม่เจ้าคะ”

สาวใช้ที่ติดตามรับใช้กันมาตั้งแต่นางยังอยู่ที่สกุลห่าน เมื่อตัดสินใจ
ออกจากสกุลเยี่ยงนางก็ยังคงติดตามมาคอยรับใช้ แม้จิวจื่อคนเก่าจะวางระยะห่าง
ระหว่างตัวเองกับสาวใช้เอาไว้ แต่ส่วนลึกของหัวใจนางกลับวางชื่อชื่อเอาไว้ใกล้
กว่าที่คิด

“ขอบใจนะชื่อชื่อ”

หญิงสาวยิ้มรับ คิดว่าได้ดีมีน้ำบ้างอาการปวดศีรษะอาจบรเทาขึ้น จึง
รับถ้วยน้ำจากสาวใช้ข้างกาย จิบอีกหนึ่ง ค่อยๆ ปล่อยให้ น้ำสะอาดไหลผ่าน
ลงคอ ชื่นชอบความชุ่มชื้น ขณะที่สายตายังทอดมองวิวทัศน์สองข้างทางซึ่งมี
แต่ป่าไม้ ที่ไม่ใช่ตึกทรงสี่เหลี่ยมและกระจกหลากสี ไม่มีกลิ่นควันรถ ไม่มี

เสียงโวยวายตามท้องถนน

ย้อนกลับไปเมื่อวันก่อน จิวจือยังเป็นหวังจิวจือ หญิงสาวในศตวรรษที่ 21 ผู้ดำรงชีพตัวเองด้วยการเปิดร้านกาแฟขนาดเล็กและขายขนมหวานในย่านชุมชนของปักกิ่ง ผังตรงข้ามของตึกที่เช่าคือโรงแรมชื่อดังซึ่งมีผู้คนแวะเวียนไปใช้บริการไม่ขาดสาย ได้โรงแรมมีร้านอาหารนานาชาติที่มีชื่อไม่แพ้กัน ภาพที่มองผ่านกระจกของร้านราวกับความฝันที่ปรารถนาจะไปถึง หวังว่าสักวันหนึ่งจะได้เปิดร้านขนมที่ทุกคนติดใจ เป็นเจ้าคนนายคนคอยคุมลูกน้อง ไม่ใช่เจ้าของร้านที่ยังต้องทำทุกอย่างแม้กระทั่งล้างห้องน้ำ คนฝันก็ทำได้แค่ฝัน เมื่อเงินทุนไม่มี อะไรก็ไม่สามารถทำได้

กระทั่งวันหนึ่ง ในช่วงเวลาอันแสนสุข มีลูกค้าเพียงสองโต๊ะในร้าน อยู่ดีๆ ก็เกิดมีเสียงโวยวายขึ้นทางด้านหน้าร้าน หญิงสาววางจานขนมลงบนโต๊ะลูกค้าแล้วเดินเลยออกไปดูด้านนอก เธอเห็นรถตู้สีดำคันหนึ่งซึ่งขับควัดแฉิวไปมาบนถนนท่ามกลางเสียงกรี๊ดร้อง เมื่อมองผ่านกระจกหน้ารถ ก็เห็นว่าคนขับพุน้ำอยู่กับพวงมาลัย จิวจือเห็นเขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วทำท่าทางตกใจ ก่อนที่จะหมุนพวงมาลัยเพื่อหักหลบรถที่จอดอยู่อีกฝั่ง แต่เพราะหักเลี้ยวแรงเกินไป แทนที่จะประคองให้รถขับตรงต่อไป มันกลับพุ่งตรงเข้ามาหาเธอ!

จิวจือยืนอยู่หน้าร้านตอนที่รถตู้ชนที่กั้นขอบทางแล้วพุ่งตรงเข้าใส่ จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบตัวเองอยู่ในร่างของหานจิวจือที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้าสามีกับอนุภรรยาเจ้ามารยาคนนั้น

ภาพวินาทีสุดท้ายของชีวิตเก่าทำให้นางยกมือขึ้นทาบอกที่วูบโหวง แม้จะไม่มีหวังอะไรทั้งไว้ในยุคนั้น แต่การต้องมาอยู่ในสถานที่แปลกใหม่ในยุคนี้นี้ไม่คุ้นเคย ย่อมจะต้องรู้สึกเหงาอยู่ลึกๆ

ดูเหมือนชื่อชื่อจะเข้าใจความหมายไปอีกอย่าง สาวใช้ขยับเข้ามาข้างกาย เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง “คุณหนู เรื่องคุณชายรอง...”

“ข้าไม่ได้คิดถึงผู้ชายโง่เง่าแบบนั้นหรอก” หานจิวจือยิ้มให้สาวใช้เพื่อคลายความกังวลข้อนั้น “หานจิวจือคนเดิมที่มายุในรัก หญิงสาวที่วางทุก

อย่างในชีวิตไว้ในมือของชายไร้หัวใจคนนั้นได้ตายไปแล้วซื้อซื้อ ต่อจากนี้ไป
ข้าจะเป็นนางใจจืดคนใหม่ เป็นแม่ยายสาวที่ร่ำรวย งดงาม และมีความสุข
ที่สุด”

ซื้อซื้อไม่แน่ใจในคำของเจ้านายสาวนัก ในเมื่อคุณหนูของนางปักใจรัก
คุณชายรองสกุลเยี่ยงตั้งแต่อายุสิบสาม เข้าพิธีสมรสตอนอายุสิบเจ็ด ใช้ชีวิตคู่
สามปีอย่างขมขื่น แต่ไม่ได้ทำให้ความรักของคุณหนูสั่นคลอน มีแต่เพิ่มขึ้น
เผื่อ และเริ่มตอบโต้ด้วยการกลั่นแกล้งสาวใช้ของอนุหรณ์ลูกลิ้น ไม่ใช่ว่า
คุณชายรองจะไม่เคยทำให้คุณหนูของนางต้องเจ็บปวดเสียใจ เพียงแต่ไม่เคย
ถึงขั้นต้องลงไม้ลงมือเช่นวันนั้น บางทีแรงตบนั้นอาจจะทำให้คุณหนูของนาง
ได้สติ...สติที่จะกลับมารักตัวเองอีกครั้ง

นางไม่ใช่เพียงสาวใช้สำหรับคุณหนู แม้จะไม่ค่อยแสดงท่าทีอะไร แต่
ความห่วงใยของคุณหนูที่มีต่อนางมาตั้งแต่ยังเด็กก็ไม่เคยห่างหาย อาจเป็น
เพราะต่างก็เติบโตมาด้วยกันเพียงสองคน คุณหนูเป็นบุตรสาวจากอดีตสุหิณ
ที่เสียชีวิตไปตั้งแต่คุณหนูยังเยาว์นัก ครั้นเมื่อนายท่านแต่งตั้งสุหิณใหม่ ก็
ลุ่มหลงจนหลงลืมคุณหนูของนาง ถ้าไม่ใช่เพราะครอบครัวสกุลเยี่ยงที่คุ้นเคย
กับอดีตสุหิณมากคอยอุ้มชู ไม่รู้ปานนี้จะเป็นอย่างไร นางเองก็เป็นเพียงเด็ก
กำพร้าที่ถูกญาติขานมาเป็นสาวใช้ นางกับคุณหนูเติบโตมาพร้อมกัน ร่วมทุกข์
ร่วมสุขด้วยกันมา ลัญญาจนวันตายว่าจะไม่ทอดทิ้งกันไปไหน

“เมืองจวนข้างหน้านี้เป็นเมืองสำนักศึกษาใช้หรือไม่ซื้อซื้อ” เสียง
คุณหนูปลุกสาวใช้ให้ตื่นจากห้วงความคิด มองสตรีวัยสิบที่ทอดสายตา
มองออกไปนอกหน้าต่างธรรมา เมื่อไม่ปรากฏร่องรอยความทุกข์ในดวงตาคู่นั้น
อีกแล้วก็คลายใจ ขยับเข้าไปใกล้แล้วรายงาน

“เจ้าค่ะ มีสำนักศึกษาขนาดใหญ่สามแห่งในเมือง แม้จะไม่ใช่เมือง
การค้า แต่ก็มีผู้คนศึกษากันไม่น้อยเจ้าค่ะ”

“ดีจริง ข้าอยากจะลงหลักปักฐานที่นี่”

“คุณหนูจะทำอะไรเจ้าคะ”

“ข้าอยากเปิดร้านขายขนม ขายกาแฟ น้ำชา ทำเป็นคาเฟ่”

“คาเฟ่?” ซือซืองงง เห็นคุณหนูยิ้มแย้มวาดฝันจริงจัง แต่ตัวเอง
โง่เขลาไม่มีความหมายของคำนี้

“เจ้าว่าดีไหมซือซือ พวกบัณฑิตที่มาศึกษาต้องการที่อ่านตำรา ทบทวน
ตำรา ข้าจะสร้างทั้งแบบที่นั่งรวมเหมือนพวกร้านอาหาร แล้วก็ยังมีห้องแยก
สำหรับคนที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ถ้าห้องเหลือก็เปิดให้เช่าพักสำหรับ
บัณฑิตโดยคิดราคาถูก เจ้าว่าดีหรือไม่”

หานจิวจื่อที่กำลังวาดแผนในอนาคตเป็นอันต้องตกใจเมื่อสาวใช้คน
สนิทก้มหน้าโขกศีรษะลงกับพื้นรณมาจนนางต้องร้องห้าม “ทำอะไรของเจ้า
ซือซือ”

“ข้า...ข้าโง่เขลา ไม่เข้าใจคำพูดของคุณหนูเจ้าคะ”

นางไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือร้องไห้ดี จึงประคองตัวซือซือเอาไว้ไม่ให้ทำ
แบบนี้อีก “บอกมาซิซือซือว่าเจ้าไม่เข้าใจคำไหน ไม่มีใครในโลกนี้ที่รู้ทุกเรื่อง
หรอกนะ ไม่อย่างนั้นเขาจะมีสำนักศึกษาพวกนี้ไว้ทำไม”

“ข้าไม่เข้าใจว่ากาแฟกับคาเฟ่คืออันใดเจ้าคะ”

“อ้อ...” จิวจื่อเข้าใจในทันที ดูเหมือนนางเองที่ผิด เอาความคิดความรู้
ยุคใหม่เข้ามาโดยไม่ทันได้คิด กาแฟเป็นผลผลิตทางการค้นพบของผู้คนคนละ
ซีกโลก ขณะที่คาเฟ่ก็เป็นแนวคิดแบบใหม่ที่จะไม่เกิดขึ้นในเร็ววันนี้ หรืออย่าง
น้อยก็อาจจราสามหรือสี่ร้อยปีจากนี้ในดินแดนที่ห่างไกลออกไป

“ความผิดข้าเองซือซือ กาแฟเป็นชื่อเรียกของเครื่องดื่มชนิดหนึ่ง ส่วน
คาเฟ่เป็นคำเรียกร้านค้าประเภทหนึ่ง สองคำนี้เป็นภาษาของพวกต่างแคว้น ข้า
เคยอ่านเจอในตำราเมื่อนานมาแล้ว เจ้าไม่รู้ก็ไม่แปลก เชื่อเถิดว่าแม้แต่ปราชญ์
ในสำนักศึกษาหลายคนก็คงไม่รู้จัก”

“จริงนะเจ้าคะ ข้ากลัวข้าจะโง่เขลาจนกลายเป็นภาระของคุณหนู”

“ข้าไม่เคยมองเจ้าเป็นภาระ ที่เจ้าไม่รู้ไม่ผิด มีอะไรเราก็ค่อยๆ เรียนรู้

กันไป ข้ากับเจ้ายังมีเวลาอยู่ด้วยกันอีกนานไม่ใช่หรือ” หานจิวจื่อกุมมือซือซือเอาไว้ ลูบหลังเมื่อนั้นเบาๆ “จากนี้ไปเหลือแค่ข้ากับเจ้าสองคน ไม่มีคุณหนู ไม่มีสาวใช้ ดีหรือไม่ซือซือ ข้ากับเจ้าเติบโตด้วยกันมาสิบกว่าปี ในเรือนที่ไม่มีใครต้องการข้า ข้าก็ยังมั่งเจ้า จากนั้นเราเป็นเพื่อนกันดีหรือไม่ซือซือ”

สาวให้น้ำตาซึม ยกมือของนางขึ้นแนบแก้มแล้วว่าให้ ชั่วชีวิตไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีสถานะอื่นนอกจากสาวใช้ วันนี้ผู้ที่หยิบยื่นโอกาสให้คือคุณหนูที่ติดตามรับใช้มาสิบกว่าปี สัมผัสแผ่วเบาที่แผ่นหลังทั้งอบอุ่นและอ่อนโยน ซือซือเงยหน้ามองคุณหนูของนางด้วยดวงตาแดงก่ำ

“ข้า... ไม่ได้อยากทำตัวเสมอคุณหนูนะเจ้าคะ”

“ถ้ายังไม่สะดวกใจ เจ้าเปลี่ยนมาเรียกข้าว่านายหญิงดีหรือไม่ ข้าไม่ใช่คุณหนูสกุลหานอีกแล้ว เป็นนายหญิงแทนก็แล้วกัน เมื่อข้าเริ่มสร้างตัว สร้างร้านของข้า ข้าจะสอนให้เจ้าทำงานเป็นผู้ช่วยข้า แล้วถ้าหลังจากนี้เจ้าได้เจอสิ่งที่คุณอยากทำ หรือคนที่เจ้ารัก เจ้าก็มีสิทธิ์ที่จะเลือก ขอแค่อย่างเดียว อย่าหนีข้าไปไหนไกลนักก็พอ”

ซือซือส่ายหน้าทั้งน้ำตา จับมือนางไว้แน่น “ไม่เจ้าคะ ข้าจะไม่มีวันจากคุณหนูไปไหนเจ้าคะ”

หานจิวจื่อยกนิ้วขึ้นแตะหน้าผากอีกฝ่ายเบาๆ “คุณหนูอะไร ข้าเพิ่งพูดไปเองนะซือซือ”

“เจ้าคะ นายหญิง”

ทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าบ้านสกุลเยี่ยมอบให้อดดีดสะใภ้ นั้นถูกบรรจุอยู่ในหีบใหญ่หนักสิบใบ ต้องใช้รถม้าถึงสองคันจึงขนหมด มีสองสามหีบที่บรรจุเสื้อผ้าและตัวเงิน ถูกขนรวมมากับรถม้าโดยสารของหานจิวจื่อ บัดนี้เมื่อเดินทางมาถึงเมืองจวิน หญิงสาวได้สั่งให้รถม้านั้นจอดเทียบอยู่ ณ ที่ว่าการเมือง เพื่อดำเนินการแจ้งขอเช่าเรือนหลังหลักกับเจ้าหน้าที ใช้เวลาราวสองเคาก็พบเรือนขนาดเล็กหนึ่งหลังซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลนัก เดิมเคยเปิดเป็นเรือนเช่าสำหรับบัณฑิต

ที่มาศึกษาเล่าเรียน ภายหลังเมื่อเจ้าของเรือนย้ายไปอยู่เมืองหลวง ผู้ดูแลเรือนเสียชีวิตลงด้วยโรคชรา เรือนก็ถูกปล่อยให้รกร้าง เจ้าของดำเนินการให้ทางกรดูแลให้โดยแลกกับส่วนแบ่งจากค่าเช่า

หานจิวจี้กับซื่อซือเดินทางด้วยรถม้าเข้ามาดูเรือน แม้ราคาของมันรวมเข้ากับเงินส่วนต่างที่ทางการคิดเพิ่มจะแพงกว่าราคาเช่าจากเจ้าของเรือนทั่วไป แต่ด้วยจำนวนเงินที่มีตอนนี้ แลกกับความปลอดภัยของเรือนที่ถูกคุ้มครองโดยคนของทางการ นับว่าคุ้มที่จะจ่าย เวลานี้มีหญิงสาวแรกรุ่นเพียงสองคนเท่านั้น ยังไม่มีสาวไพร่ผู้ชายมาช่วยดูแล การพึ่งพาทางการจึงเป็นเรื่องที่ดีที่สุด เมื่อตกลงกันได้รಾಯามอ¹ ก็จ่ายเงินค่าเช่าเรือนสำหรับสามเดือน เนื่องจากการเช่ามากกว่าหนึ่งเดือน ทางกรเลยจะจัดคนมาทำความสะอาดให้ก่อน ส่วนข้าวของที่ขนมานั้นให้ฝากไว้ยังที่ว่าการเมือง ซึ่งจะส่งมาให้เมื่อทำความสะอาดเรือนเสร็จเรียบร้อยราวต้นยามอ²

ระหว่างที่รอ ซื่อซือเห็นว่าเลยเวลามื้อกลางวันมานานมากแล้ว ความเหนื่อยล้าทำให้ดวงหน้าหวานของนายหญิงอิดโรย แม้จะประดัดรอยยิ้มของความภูมิใจที่ได้มีที่อยู่ใหม่ก็ตามที่ นางจึงบอกให้นายหญิงหาโรงเตี๊ยมสำหรับกินอาหารและพักผ่อนก่อนถึงเวลารับเรือน

คราวนี้หานจิวจี้ไม่ได้นั่งรถม้าเพราะรู้จักเส้นทางแล้ว ระหว่างทางต้องผ่านตลาด จึงอยากจะได้ไปดูสภาพของเมืองเสียก่อน สองข้างทางของเมืองจวินไม่ได้คึกคักเช่นเมืองหลวง อาจเป็นเพราะที่นี่มีแต่บ้านตึกเสียส่วนมาก ในยุคสมัยโบราณอย่างนี้ ผู้ที่จะเข้าศึกษาหาความรู้ส่วนมากเป็นชาย ผู้หญิงไม่นิยมออกมาอยู่นอกเรือน โดยเฉพาะถ้าต้องมาค้าแข้งแรมที่ต่างเมืองเพื่อเข้าสถานศึกษาเช่นนี้ สองข้างทางจึงไม่มีร้านเสื้อผ้าแพรพรรณมากนัก ที่พบมากคือร้านอาหารและโรงน้ำชา

สุดท้ายเมื่อเดินทางเป็นเวลาหนึ่งเค่อ หานจิวจี้ก็ตัดสินใจเลือกร้าน

¹ ยามอ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. - 14.59 น. ในปัจจุบัน

² ยามอ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. - 18.59 น. ในปัจจุบัน

อาหารขนาดใหญ่ระดับเลขาที่ตั้งอยู่ตรงหัวมุมของถนน เพื่อที่จะได้มองเห็นความเป็นไปในเมือง เวลานี้มีผู้คนในร้านไม่มากนัก จึงสามารถเลือกที่นั่งได้ตามต้องการ หญิงสาวสองคนได้จับจองที่นั่งริมระเบียงบนชั้นสองของร้าน

“ขออาหารขึ้นชื่อมาสักสามอย่าง น้ำชาชั้นดีสักหนึ่งกา” พอเลียวเออร์จะเดินจากไป หานจิวจื่อก็เรียกเพื่อสั่งของอีกหนึ่งอย่าง “ขอบ๊วยเปรี้ยวอีกสักถ้วย”

“ที่ร้านเราไม่มีขาย แต่ข้าน้อยสามารถสั่งจากร้านข้างๆ ให้นายหญิงได้”

“ขอบใจ” หญิงสาวพยักหน้ารับคำอย่างพึงพอใจ ถ้าอาหารมาเมื่อไรจะต้องตกรางวัลให้เสียหน่อย พอหันกลับมา ก็พบสายตาแปลกใจของซือซือที่จ้องมองมา

“มีอะไรที่เจ้าอยากกินก็สั่งเพิ่มได้นะซือซือ”

“ไม่... ไม่ใช่เจ้าค่ะ ข้าแค่สงสัยว่าทำไมวันนี้นายหญิงถึงสั่งบ๊วยเปรี้ยวปกติ นายหญิงชอบผลไม้รสหวานไม่ใช่หรือเจ้าค่ะ”

พอโดนหักเข้านึกได้ ไม่ว่างจะเป็นจิวจื่อในโลกนี้หรือโลกที่แล้ว ต่างก็ชอบผลไม้รสหวาน หากจะติดเปรี้ยวก็ได้แค่ชนิดเดียวเท่านั้น น่าแปลกใจที่วันนี้นางกลับนึกถึงแต่ผลไม้ที่รสเปรี้ยว ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะมีกลิ่นส้มเปรี้ยวหรือมะนาว แต่พอนึกถึงรสชาติเปรี้ยวเค็มของบ๊วยเปรี้ยวแล้ว ความอยากอาหารมันก็ท่วมท้นขึ้นมาอีกครั้ง

“อาจเป็นเพราะกำลังเหนื่อยก็ได้ ถ้าได้อะไรเปรี้ยวๆ เค็มๆ คงทำให้คลายความล้าได้”

“คงเป็นอย่างนั้นเจ้าค่ะ ตอนนี้น้ำของนายหญิงชืดมาก กินเสร็จแล้วเราเข้าห้องพักสักห้อง นายหญิงนอนพักผ่อนสักหน่อยดีหรือไม่เจ้าค่ะ พอถึงยามเช้าข้าจะปลุกนายหญิงเอง”

หานจิวจื่อยกมือมาจับแก้ม ไม่ได้มีอะไรอื่นที่บ่งบอกว่าเป็นไข้ แต่ผิวเนื้อมวลนั้นเย็นชื้นเหมือนร่างกายขับเหงื่อจำนวนมากออกมา ซือซือล้วงหยิบ

ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเหงื่อที่โหล่มให้ นางยิ้มรับอย่างขอบคุณ ทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนโลกกำลังตะแคงหายไปอีกด้าน มีบางจิบขอบโต๊ะแน่น หลับตาสูดอากาศลึกเข้าปอด

“ข้าคงเหนื่อยมากจริงๆ”

แม้จะบอกว่าหิว แต่อาหารที่สั่งมาก็พร่องไปแค่ครึ่งเดียว ความจริงสองสามวันมานี้นางกินได้น้อยลงมาก วันนี้ยิ่งกินได้น้อยผิดปกติ เพราะอาหารที่พร่องไปส่วนมากเป็นฝีมือของซื่อซือแทบทั้งนั้น หานจิวจื่อรับรู้ว่ารสชาติอาหารที่นี้ไม่ได้เลวร้ายเลย แต่กินเข้าไปเท่าไรก็เหมือนจะกลืนไม่ลง นางเลยหันมาสนใจกินบ๊วยเปรี้ยวในถ้วยแทนจนเกือบหมด พลังขมขื่นที่คั่นด้านล่างอย่างเพลิดเพลิน

ซื่อซือกินข้าวของตัวเองจนหมดชามแล้วจึงหันมาเคี้ยวเคี้ยวให้นายหญิงกินเพิ่ม แต่ก็ไร้ประโยชน์ ข้าวในชามของนายหญิงพร่องไปเหมือนแมวมดม เจ้าตัวดูจะเอร็ดอร่อยกับบ๊วยเปรี้ยวมากกว่า เลยตัดสินใจจะลงไปหาซื่อบ๊วยเปรี้ยวมาเพิ่ม จากนั้นก็เรียกเลียวเอ๋อร์มาคิดเงินแล้วถามหาร้านขายบ๊วยเปรี้ยวที่ว่า

หานจิวจื่อถูกประคองลงมาจากร้านอาหารด้วยใบหน้าที่ยังซีดเซียว ทำท่าเหมือนจะหลับไปได้ทุกเมื่อ ซื่อซือบอกให้นายหญิงรออยู่ที่หน้าร้านขายบ๊วยเปรี้ยวครู่หนึ่งแล้วจึงวิ่งเข้าไปซื้อของ ได้บ๊วยเปรี้ยวมาห่อใหญ่ ขณะที่กำลังจะเดินออกจากร้าน ก็ได้ยินเสียงโวยวายมาจากถนนด้านหน้า

“คนเป็นลม เร็วเข้า! ช่วยที”

อดีตสาวใช้วิ่งออกมาจากร้านขายบ๊วยเปรี้ยว แหวกผู้คนที่มุงอยู่เพื่อเข้าไปด้านใน พบว่าร่างที่นอนราบอยู่กับพื้นถนนไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นนายหญิงของนาง! ซื่อซือทิ้งทุกอย่างลงพื้นแล้วตรงเข้าไปช้อนประคองศีรษะ ปากก็ตะโกนขอให้คนช่วย ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายก็มีใครบางคนเบียดเข้ามากลางฝูงชน ซ้อนอุ้มตัวนายหญิงให้ลอยขึ้นจากอ้อมแขนของนาง ไม่ทันที่จะได้เฝ้าถามอะไรก็ได้ยินเสียงเขาบอกเสียก่อน

“ข้าเป็นหมอ ตามมา”

ความทรงจำสุดท้ายของจิ๋วคือนางยีนรอซื้อชื้ออยู่หน้าร้านขายบ๊วย
เปรี้ยว อากการปวดศีรษะเริ่มรุนแรงขึ้นจนต้องใช้สองมือกำขากระดูกโปรงแน่น
เตือนตัวเองว่าอีกประเดี๋ยวก็ได้พักแล้ว แต่ภาพผู้คนที่เดินสวนทางกันไปมา
เบื่องหน้าทำให้นางปวดศีรษะจนอยากจะอาเจียน จึงก้าวถอยหลังหวังพึ่ง
กำแพงของร้าน ทว่าถอยไปได้เพียงสองก้าวก็ชนเข้ากับคนที่เดินอยู่ด้านหลัง
นางหันหลังกลับไปหว้งเอ่ยขอโทษ แต่โลกทั้งใบกลับพลิกคว่ำพลิกหงายหลาย
ตลบ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่กำลังมองภาพท้องฟ้าซึ่งห่างไกลออกไปเรื่อยๆ จากนั้น
ทุกอย่างก็ดับวูบลง

นางลืมตาตื่นมองเพดานไม้ รู้ตัวว่านอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง หันไปมอง
ด้านข้างเห็นชื้อชื้อกำลังใช้ผ้าชุบน้ำในอ่าง ไม่ทันเอ่ยเรียกอีกฝ่ายก็เห็นนางเข้า
เสียดก่อน อติตสว ใช้ทั้งผ้าลงในอ่าง เข้ามาบีบนิ้วแล้วเอ่ยด้วยเสียงสั้นเครือ
อย่างห่วยโย

“เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

หญิงสาวนอนนิ่ง ตรวจสอบร่างกายตัวเอง “ดีขึ้นมาก ไม่ค่อยปวดหัว
เท่าไร แล้วนี่เราอยู่ที่ไหนหรือชื้อชื้อ โรงเตี้ยมหรือว่าเรือนเช่า”

ชื้อชื้อส่ายหน้า “เราอยู่ที่โรงหมอเจ้าคะ ตอนนายหญิงเป็นลม ท่านหมอ
กานเป็นคนช่วยพาท่านมาที่นี่”

“ท่านหมอกาน?”

คนถามพยายามลุกขึ้นนั่ง ทันใดนั้นประตูห้องก็เปิดออก ผู้ที่ก้าวเข้ามา
เป็นชายหนุ่มอายุราวสามสิบต้นๆ ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา แม้ไม่หล่อเหลา
เท่าอติตสว แต่ชายคนนี้ก็กลับมีรัศมีบางอย่างที่ดูอบอุ่นน่าเข้าหามากกว่า อย่าง
น้อยที่สุดเขาก็นับเป็นหนุ่มรูปงามคนที่สามที่นางได้พบ นอกจากเยี่ยหยางเงิน
และเยี่ยหยางหมื่น

“ข้าชื่อกานฮุย เป็นหมออยู่ที่นี่ พบแม่ท่านเป็นลมอยู่ในตลาด ก็เลย

ถือวิสาสะพาแม่นางมาที่โรงหมอบของตัวเอง หวังว่าแม่นางจะไม่ถือสา”

ห่านจิวจื่อได้ฟังก็ก้มศีรษะคารวะ “เป็นข้ามากกว่าที่ต้องขอบคุณ ทำให้ท่านต้องลำบาก”

กวางฮุยส่ายหน้า ก่อนจะยื่นถ้วยยาสีดํากลิ่นฉุนมาเบื้องหน้า “ข้าเป็นหมอบ ช่วยคนไม่นับว่าเป็นภาระ แม่นางนอนหลับไปเพียงสองเค่อ ที่จริงควรได้พักผ่อนมากกว่านี้ แต่ในเมื่อตื่นมาแล้วก็ดื่มยาบำรุงเสียก่อน จากนั้นข้าอยากให้แม่นางนอนพักต่ออีกสักชั่วยามแล้วค่อยเดินทางกลับ”

หญิงสาวมองถ้วยยาในมือ แค่กลืนก็รู้แล้วว่ารสชาติไม่พึงประสงค์ สำหรับคนชอบทำอาหาร เกลียดที่สุดคือสิ่งที่มีรสชาติแย่ นางขยับถ้วยออกห่างจากตัว หันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้ผู้เป็นหมอบ “ความจริงข้าแค่อ่อนล้าจากการเดินทางเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องดื่มยาบำรุงหรอก อีกอย่าง ยามอ้วนข้ามีธุระต้องไปจัดการ”

“อ่อนเพลียจากการเดินทาง?” ท่านหมอบทำหน้าสงสัย แล้วหันไปมองชื่อชื่อที่ก้มหน้าอยู่ตรงปลายเตียง “เจ้ายังไม่ได้บอกนางหรือ”

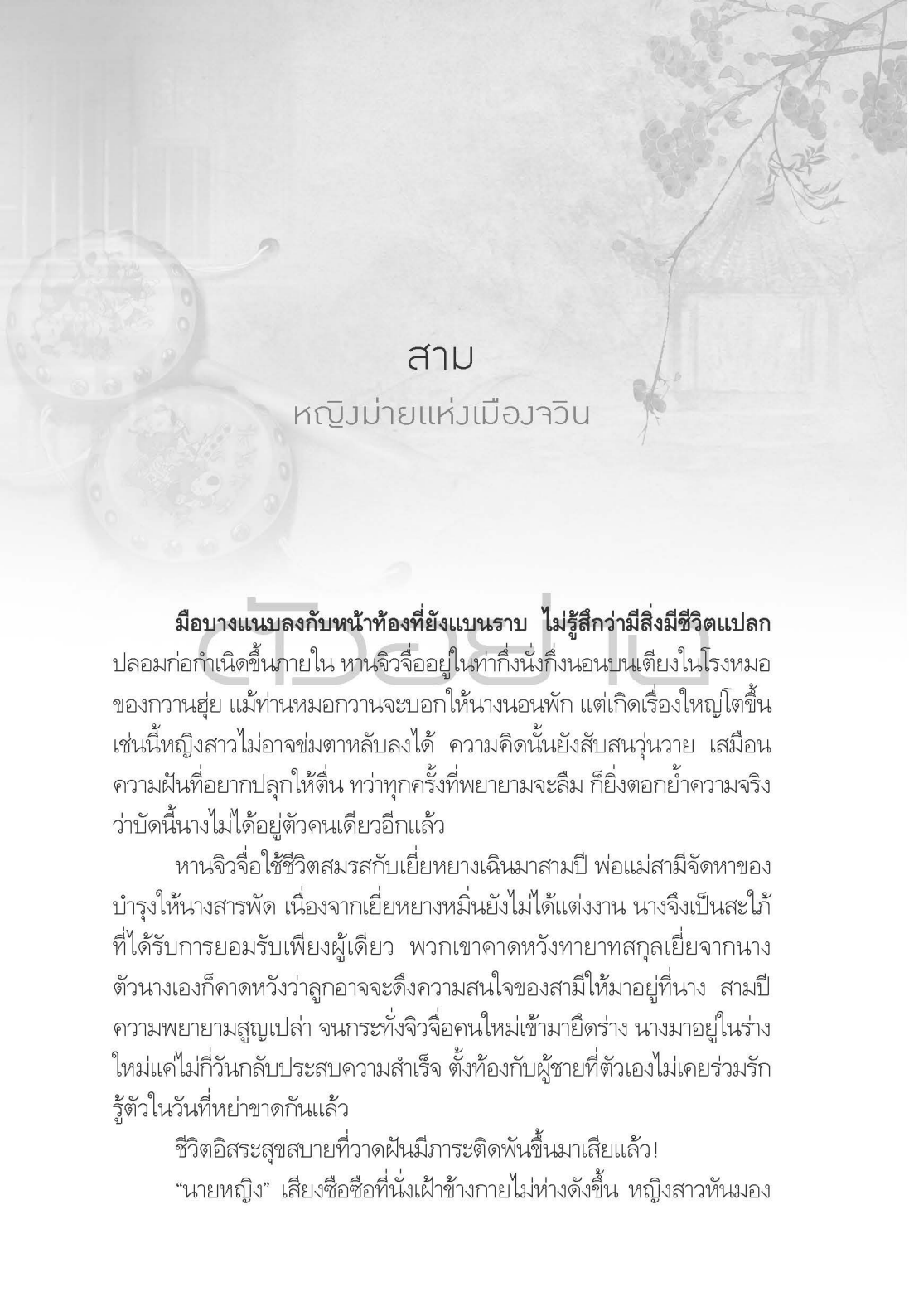
อดีตสาวใช้ส่ายหน้าแทนคำตอบ

ห่านจิวจื่อขมวดคิ้ว “มีอะไรที่ข้ายังไม่รู้หรือท่านหมอบ” หรือนางจะป่วยเป็นโรคร้ายแรง

กวางฮุยถอนหายใจ จ้องมองนางครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ย “แม่นางไม่ได้เป็นลมเพราะเหนื่อยล้าจากการเดินทาง แต่เป็นเพราะแม่นางกำลังตั้งครรภ์”

หัวใจคนฟังหยุดเต้น สีหน้าจริงจังของท่านหมอบไม่ได้บอกว่าเขากำลังล้อนางเล่น

โอ้...ข้าอยากตาย!

สาม

หญิงม่ายแห่งเมืองจวิน

มือบางแนบลงกับหน้าท้องที่ยังแบนราบ ไม่รู้สึกว่ามีสิ่งมีชีวิตแปลกปลอมก่อกำเริดขึ้นภายใน หานจิวจื่ออยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียงในโรงหม้อของกวานฮฺยู่ แม่ท่านหมอกวานจะบอกให้นางนอนพัก แต่เกิดเรื่องใหญ่โตขึ้น เช่นนี้หญิงสาวไม่อาจขมตาหลับลงได้ ความคิดนั้นยังสับสนวุ่นวาย เสมือนความฝันที่อยากปลูกให้ต้น หว่าทุกครั้งที่ยพยายามจะลืม ก็ยังตอกย้ำความจริงว่าบัดนี้นางไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกแล้ว

หานจิวจื่อใช้ชีวิตสมรสกับเยี่ยหยางเงินมาสามปี พ่อแม่สามีจัดหาของบำรุงให้นางสารพัด เนื่องจากเยี่ยหยางหมิ่นยังไม่ได้แต่งงาน นางจึงเป็นสะใภ้ที่ได้รับการยอมรับเพียงผู้เดียว พวกเขาคาดหวังทายาทสกุลเยี่ยจากนาง ตัวนางเองก็คาดหวังว่าลูกอาจจะดึงความสนใจของสามีให้มาอยู่ที่นาง สามปี ความพยายามสูญเปล่า จนกระทั่งจิวจื่อคนใหม่เข้ามายึดร่าง นางมาอยู่ในร่างใหม่แค่ไม่กี่วันกลับประสบความสำเร็จ ตั้งท้องกับผู้ชายที่ตัวเองไม่เคยร่วมรัก รู้ตัวในวันที่ยาขาดกันแล้ว

ชีวิตอิสระสุขสบายที่วาดฝันมีการะติตพันขึ้นมาเสียแล้ว!

“นายหญิง” เสียงซื่อซื่อที่หนึ่งเฝ้าข้างกายไม่ห่างดังขึ้น หญิงสาวหันมอง

สีหน้าลำบากใจของอีกฝ่าย “เรื่องที่ท่านตั้งครมภ์ ควรส่งข่าวบอกเรือนสกุลเยียนะเจ้าคะ”

“บอกทำไม ข้าไม่บอกหรอก” นางตัดสินใจได้ในทันทีที่ได้ยินคำถาม อุตส่าห์ได้เป็นอิสระแล้ว ไม่ต้องแบกรับภาระที่ไม่ใช่ของตัวเอง มีเงินทองมากมายพอที่จะสานฝันซึ่งชีวิตก่อนไม่มีโอกาสได้ทำ เหตุใดนางต้องทอดทิ้งทุกอย่าง แค่เพราะเด็กคนนี้

“แต่...ถ้านายท่านกับเยียสฺหยีนทราบข่าวจะต้องยินดีนะเจ้าคะ”

“เพราะอย่างนั้นข้าถึงไม่บอก ถ้าพวกเขา รู้คงหาทางให้ข้ากลับไป ซื่อซื่อ เจ้าอยากให้ข้ากลับไปอยู่ในวังวนชีวิตอันน่าอดสูพวกนั้นอีกหรือ เยียหยางจินเป็นคนเช่นไรเราต่างก็รู้ ต่อให้ข้าห้อง เขาก็คงไม่สนใจอยู่ดี ดีไม่ดีลูกของข้าอาจจะต้องเผชิญชะตากรรมเลวร้ายยิ่งกว่าจากความจริงร้ายของลู่อลิน”

“แต่...” ซื่อซื่อทำท่าจะแย้ง กลับถูกนายสาวยกมือขึ้นปราม

“พอเถิด ลูกของข้าขอให้ข้าตัดสินใจเอง ไม่ต้องบอกพวกเขา เธออยู่ของเรต่อไปแบบนี้ดีแล้ว ทรัพย์สินสมบัติมากมายที่ได้มาคงพอใช้ได้อย่างสุขสบายไปอีกหลายสิบปี แม้มีเพิ่มอีกสักปากก็ไม่ได้เห็นหนานัน ลูกคนเดียว ไยข้าจะเลี้ยงให้ไม่ได้ ข้ามีเจ้าช่วยเหลืออยู่ทุกคน จริงหรือไม่” นางกล่าวด้วยเสียงอ่อนลง พยายามเกลี้ยกล่อมเพราะไม่อยากให้ซื่อซื่อแอบส่งข่าวหาอดีตพ่อแม่สามี นางไม่มีวันยอมกลับไปถูกโชครวนพวกนั้นพันธนาการอีกแล้ว เด็กคนเดียวจะเลี้ยงให้ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป มือก็ลูบหน้าท้องเบาๆ ส่งกระแสจิตหาสิ่งมีชีวิตที่นอนหลับอย่างสงบอยู่ภายใน

เจ้าเกิดในห้องแม่ แม่ยอมนับว่าเจ้าเป็นลูก ชีวิตต่อไปข้างหน้ายังไม่รู้จะยากตืออย่างไร แต่แม่สัญญาจะเลี้ยงดูเจ้าให้ดีที่สุด เจ้าก็จงประพฤติตัวเป็นเด็กดีอยู่ในห้องของแม่ อย่าดื้อ อย่าซน อย่าแผลงฤทธิ์ให้แม่ต้องลำบากเท่านั้น ก็พอแล้ว...

หานจิวจื่อหลับตา สงบจิตใจ พยายามเรียบเรียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นและที่จะดำเนินต่อไปในอนาคต ไม่ว่าอย่างไรนางจะไม่เปลี่ยนแผนเดิมที่วางไว้

แค่เปลี่ยนจากแม่เฒ่าสาวพรวาเสน่ห์ เป็นแม่เฒ่าสาวพรวาเสน่ห์ที่มีลูกติด ก็
ไม่นับว่าเลวร้ายอะไรนัก

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ ความมืดคืบคลานเข้ามาครอบงำ

เมื่อครูซื่อซื่อออกไปจุดตะเกียงแล้วนำมาวางไว้ให้ในห้อง แล้วก็หายออกไปอีก
ครูใหญ่ คิดว่านี่คงเลยดั้นยามอีวามากแล้ว ไม่รู้ว่าคนจากที่ว่าการเมืองจะว่า
อย่างไรที่นางผิตนได้รับเรือน อีกอย่าง ไม่รู้ว่าโรงหมอนี้ตั้งอยู่ที่ใด ห่างจาก
เรือนเช่าที่ว่านั้นแค่ไหน ดึกดื่นเช่นนี้จะเดินทางกลับไปอย่างไร หากเป็นแต่
ก่อนนางค่อนข้างเชื่อมั่นในผีเท่าตัวเองเมื่อต้องเจอภัยอันตราย หากจนตัวก็คง
พอจะวิ่งหนีเอาตัวรอดได้ แต่ยามนี้มีภาระเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง ซึ่งได้จำกัดการ
เคลื่อนไหวทุกอย่างของนางเอาไว้ว่าไม่ควรรวดเร็วหรือรุนแรงนัก

“ซื่อซื่อ” นางเอ่ยเรียกคนที่เพิ่งเข้ามา “นี่คงเลยยามอีวามากแล้ว ไม่รู้คน
ของทางการจะว่าอย่างไรที่เราผิตเวลา ไหนจะเรื่องข้าวของที่ต้องขนเข้าเรือน
อีก ถ้าอย่างไรรากลับกันเลยดีหรือไม่”

“ข้าไปจัดการเรื่องนั้นมาแล้วเจ้าคะ ข้าราชการแจกเรือนมาจากเจ้าหน้าที่
แล้ว ส่วนข้าวของก็ให้वानพวกทหารจากที่ว่าการเมืองให้ช่วยกันขน ทั้งยังได้
จ่ายเงินจ้างพวกเขาให้เฝ้าเรือนของเราในยามนี้ด้วยเจ้าคะ”

“เจ้าไปจัดการมาเมื่อใด” นางวูบกลับไปเพียงครูเดียว แล้วซื่อซื่อก็อยู่
ข้างกายตลอดเวลา จะไปจัดการเรื่องมากมายพวกนั้นได้อย่างไร

อดีตสาวใช้ยิ้มแย้ม วางสามข้าวต้มกลิ่นหอมลงบนเก้าอี้ที่ลากมานั่งข้าง
เตียง “ตอนที่นายหญิงกลับไปเจ้าคะ อยากรายานี้ท่านก็ไม่ต้องกังวลเรื่อง
เรือนเรื่องข้าวของแล้ว สมควรกินข้าวได้แล้วนะเจ้าคะ จากนั้นจะต้องดื่มยา
บำรุงครรภ์ของท่านหมอบอกอีก”

เพราะตอนนี้อีกกลางวันนางกินไม่ได้นิดเดียวเท่านั้น ต่อให้ยามนี้ยังไม่
หิวนักก็ต้องกิน เพียงแค่เริ่มต้นจิบจืดก็รู้ซึ่งถึงคำว่ากรมี่ลูกนับเป็นภาระอัน
ยิ่งใหญ่เสียแล้ว กลิ่นข้าวต้มนั้นค่อนข้างหอม พอลองตักชิมก็ต้องประหลาดใจ

คนดูกันด้วยจึงพบก้อนสีแดงอมส้มที่เนื้อบางส่วนละลายหายไปบนเนื้อข้าวต้มแล้ว

ชื่อซื้อเห็นดังนั้นก็ตอบข้อสงสัยของนายหญิงทันที “ท่านหมอกวนบอกว่าช่วงสามเดือนแรกของการตั้งครรภ์อาจมีอาการเบื่ออาหาร ชักเล่าให้ฟังว่าเมื่อตอนกลางวันนายหญิงกินได้แค่วัยเปรี้ยว โชคดีที่ท่านหมอมีบ๊วยต้องเก็บเอาไว้ทำยาแก้กระษัย จึงแบ่งมาให้ข้าใส่ข้าวต้มเจ้าค่ะ ท่านหมอบอกว่าถ้านายหญิงกินอาหารหนักไม่ได้ ให้เริ่มจากอาหารอ่อนๆ ก่อน”

นางจิวจื่อพยักหน้ารับ ข้าวต้มถ้วยนี้เดิมทีถ้ามีแต่ข้าวต้มนางคงกินได้ไม่มากนัก แต่พอได้รสเปรี้ยวเค็มจากบ๊วยต้องเข้ามาก็ช่วยให้คล่องคอมากขึ้น นับว่าท่านหมอกวนผู้นี้รู้ใจคนไข้ดียิ่งนัก ทั้งยังเป็นพระธิดามาจากตลาด ทั้งที่ยังไม่ทันได้รู้จักคุ้นเคย ตามพื้นนิสัย เขาคงไม่ใช่พวกหมอหน้าเงิน บางทีนางอาจจะตอบแทนเขาด้วยอาหารที่ลงมือทำเอง

“แล้วเจ้ากินอะไรบ้างแล้วหรือยัง” พังจากที่เล่า ชื่อซื้อคงมัวแต่่วนวายดูแลนาง ไม่รู้ว่าจะมีเวลาพักผ่อนหรือไม่ ทว่าคนถูกถามยิ้มแล้วพยักหน้า

“ข้าไม่เคยทำข้าวต้มใส่บ๊วยมาก่อน ตอนทำให้นายหญิงก็เลยทำไปชิมไปจนอิ่มแล้วเจ้าค่ะ”

นางพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะค่อยๆ ละเลียดกินข้าวต้มในถ้วยที่ละนิดจนหมด

ท่านหมอกวนเป็นผู้เฝ้าพยาบาลมารับเดิมเข้ามาให้ด้วยตัวเอง เขายืนกำกับอยู่จนกระทั่งนางกลืนมันลงไปจนหมดถ้วย แม้พะอืดพะอมจนอยากจะอาเจียน แต่ก็ต้องฝืนกลืนไว้ ได้น้ำล้างคอครู่หนึ่งจึงรู้สึกดีขึ้น

“ฟ้ามืดแล้ว ข้าจะเดินไปส่งพวกแม่หากที่เรือน”

“ขอบคุณท่านหมอมากเจ้าค่ะ” นางจิวจื่อไม่ปฏิเสธความปรารถนาดีข้อนี้ ด้วยรู้จักประมาณตนเองว่ายามนี้ฟ้าเริ่มมืด อันตรายนัก มีผู้ชายสักคนหนึ่งไปช่วยคุ้มครองจะสบายใจมากกว่า

ชื่อซื้อช่วยประคองนายหญิงลงจากเตียง แข็งขาที่อ่อนแรงเริ่มกลับมา

มีกำลังวังชาอีกครั้ง ท่านหมอกวนเป็นผู้ถือตะเกียงเดินทาง เมื่อก้าวออกจากห้องถึงได้รู้ว่าที่นี่ไม่ใช่โรงแรมขนาดใหญ่นัก แต่ทุกอย่างสะอาดสะอ้านเป็นระเบียบ ห้องถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วน พอออกมาด้านนอกก็พบว่าฟ้ามืดไปแล้วจริงๆ

หมอมุ่นหันมาส่งสายตาเหมือนอยากจะถามว่านางไหวหรือไม่ว่า

หญิงสาวยิ้มแล้วพยักหน้ารับ เขาจึงก้าวเดินในจังหวะที่ไม่ช้าไม่เร็วนัก ใจหนึ่งนางก็กลัวว่าด้วยความเร็วเท่านี้ อาจใช้เวลามากกว่าสองหรือสามเคื่องกว่าจะถึงเรือน ทว่าความคิดนั้นเป็นอันต้องหยุดลงเพราะหลังจากเดินมาได้ไม่กี่ก้าว เขาก็เจอนางพวงงเลี้ยวตรงหัวมุมถนน จึงพบว่าเรือนชาของนางอยู่ใกล้กว่าที่คิด ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งในสามของหนึ่งเคื่องด้วยซ้ำ

หน้าเรือนมีทหารนายหนึ่งยืนเฝ้าอยู่ ดูเหมือนเขาจะจำชื่อชื่อได้เลยเปิดทางให้พวงงเข้าไปด้านใน หญิงสาวหันกลับมาทักทายขอบคุณท่านหมออีกครั้ง

“ขอบคุณท่านหมอมากเจ้าค่ะที่ช่วยเหลือข้าในวันนี้ นี่สำหรับค่ายาและค่ารักษาในวันนี้เจ้าค่ะ” นางล้วงเข้าไปในแขนเสื้อ หยิบตัวเงินออกมาใบหนึ่ง

ท่านหมอรับเอาไว้โดยไม่ทันได้ดูจำนวนเงินในนั้นด้วยซ้ำ เขายื่นยาห่อหนึ่งมาให้นาง แต่ชื่อชื่อเป็นผู้รับเอาไว้ ก่อนส่งกำชับ “ร่างกายแม่นางยามนี้ นับว่าอ่อนแออย่างมาก ต้องพักผ่อนให้มาก ดื่มน้ำอุ่นหลังอาหารทุกมื้อ ยาหมอดก็ให้ไปซื้อกับข้าได้ หรือไม่แม่นางสามารถจัดซื้อตามเตียบยานี้ก็ได้” เขายื่นกระดาษให้นางอีกใบ คงเป็นใบเตียบยาที่ว่า นางยื่นมือไปรับแล้วคำนับเขาอีกครั้ง

“เมื่อมีโอกาสข้าจะตอบแทนท่านหมอสำหรับความกรุณาของท่านในครั้งนี้”

“ข้ารับเงินมาแล้ว อย่าถือเป็นบุญคุณอะไรกันอีกเลย ขอตัว”

เช้าวันใหม่ หานจิวจื่อรู้สึกตัวขึ้นในยามหม่า³ ด้วยอาการเวียนศีรษะ

และพะอืดพะอม เนื่องจากยังไม่มีเวลาไปซื้อเครื่องเรือน จึงได้อาศัยเอาผ้าไหมหลายพับที่ได้มาวางปูต่างที่นอนและหมอน นางนอนร่วมกับซื้อซื้อภายในห้องใหญ่ของเรือน ครั้นมองหาระโถนข้างเตียงไม่พบ จึงนึกได้ว่ายังไม่ได้หาซื้อมา เลยตะกายไปโก่งคอกอาเจียนตรงหน้าต่าง ข้าวต้มที่กินไปเมื่อวานย่อยหมดแล้ว จึงมีเพียงน้ำลายขมปราเต็มคอกที่ออกมา

ซื้อซื้อตื่นขึ้นหลังจากได้ยินเสียงอาเจียนของนายหญิง นางลุกขึ้นมาลูบหลังด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบวิ่งออกไปหยิบน้ำมาส่งให้นายหญิงล้างคอ หานจิวจื่ออาเจียนจนหน้าดำหน้าแดง รู้สึกเหมือนถูกทรยศ ทั้งที่นางเพิ่งบอกลูกไปเมื่อวานว่าไม่ให้ดื้อไม่ให้ชน ประพฤติตนเป็นเด็กดีของแม่ ไม่หันไร้ก็ทำเอาแม่แทบหมดแรง อาเจียนจนน้ำลายแห้งคอกจึงหยุด ปลอ่ยให้ซื้อซื้อประคองกลับมานอนแล้วกลับไปทันทีด้วยความอ่อนเพลีย

นางตื่นนอนอีกครั้งราวยามซื้อ⁴ ตะวันรอนลอยพ้นยอดไม้ไปแล้ว แต่อาการไม่เห็นว่าดีขึ้น ก่อนหน้านั้นไม่กี่วันนางยังเหมือนคนปกติ ไม่ได้มีอาการผิดปกติใดๆ เลย แต่พอรู้ตัวว่าตั้งครรภ์เท่านั้น อาการทุกอย่างก็ประดังเข้ามา ระหว่างที่คิด ความรู้สึกอยากอาเจียนอีกระลอกก็กำลังจะดีขึ้นมา หญิงสาวแทบร้องไห้ตอนที่พยายามพรางไว้เรี่ยวแรงไปที่หน้าต่าง ซื้อซื้อไม่รู้ว่ามีลมมาจากทางไหน เข้ามาช่วยลูบหลังนางอีกครั้ง

“ไม่ไหวแล้วซื้อซื้อ ข้ารู้สึกเหมือนจะตาย” นางโอดครวญขณะที่หย่อนตัวลงนั่ง

“อย่าพูดเช่นนั้นสิเจ้าคะ ข้าออกไปต้มข้าวต้มมาให้ กินหน่อยนะเจ้าคะ จากนั้นค่อยดื่มยา”

หานจิวจื่อพยักหน้ารับ หลังอาเจียนอาของเก่าออกมาหมดจนไม่มีอะไรเหลือ ตอนนี้นางรู้สึกแทบท้องเหลือเกิน กินข้าวต้มเข้าไปได้นิดหน่อยก็ทำท่า

³ ยามหม่า คือช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. - 06.59 น. ในปัจจุบัน

⁴ ยามซื้อ คือช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. - 10.59 น. ในปัจจุบัน

จะอาเจียนอีก แต่คราวนี้ผื่นบนเพราะไม่อยากทนหิวและแสบท้อง กินได้ครึ่งถ้วยก็ต้องผื่นกลืนยาลงคอไปอีก จากนั้นซื้อซื้อก็ประคองนางให้นอนลง

ตื่นมาอีกครั้งตะวันก็ตรึงศีรษะแล้ว แต่คราวนี้ผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ใช่อดีตสาวใช้ เป็นท่านหมอมหามรุปรูปงามนามว่ากวนฮุย เขาหลับตาจับชีพจรนางอยู่ พอลิ้มจิบขึ้นมาเห็นว่านางตื่นแล้วก็ยิ้มให้ ประคองนางให้นั่งอย่างระมัดระวัง ก่อนจะหันไปยื่นยาถ้วยหนึ่งให้ แม้จะเป็นลีลาเหมือนกัน แต่กลิ่นคนละอย่างกับยาบำรุงเมื่อเช้า

“ยาแก้อาเจียน ซื้อซื้อไปตามข้าที่โรงหมอแต่เช้า นางบอกว่าแม่นางอาเจียนตลอดเวลา ทำทางบุตรของแม่นางคนนี้จะเบียดจืดเสียเหลือเกิน พอโอกาสสมควรตาอ่อนพลีจากการเดินทางจนร่างกายอ่อนแอลง จึงแผลงฤทธิ์เสียเต็มที” เขาทักด้วยท่าทางผ่อนคลาย มองนางกลืนยาจนหมด นำแปลกที่ยาแก้อาเจียนไม่ได้มีรสชาติแสบอย่างยาบำรุง

“ขอบคุณมากเจ้าค่ะ ไม่นึกเลยว่าหลังจากรู้ว่าท้องจะออกอาการขนาดนี้”

“มีหลายอย่างผสมกัน อย่างที่บอกคือร่างกายของแม่นางอ่อนแอจากการเดินทาง จึงเป็นการกระตุ้นให้แสดงอาการ อีกประการ อาจเพราะจิตใจของแม่นางสับสนวุ่นวาย ร่างกายมีปฏิกิริยาต่อการตั้งครรภ์ ดังนั้นนอกจากยาบำรุงที่แม่นางต้องดื่มแล้ว ควรให้สามีของแม่นางมาช่วยดูแลด้วย เป็นธรรมดาเมื่อตั้งครรภ์ การเปลี่ยนแปลงของธาตุภายในร่างกายทำให้จิตใจผู้เป็นแม่ไม่คงที่ ต้องการคนมาเอาใจใส่ดูแล”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” สามีขึ้นหรือ? ผันไปเถอะว่านางจะบอกเขา เยียหยางเหินโง่งงผู้นั้นหรือจะเป็นพ่อคนได้

“สามีแม่นางไปอยู่เสียที่ไหน ข้าอยากพบเขา มีข้อควรระวังหลายประการในระหว่างที่แม่นางตั้งครรภ์ซึ่งเขาควรทราบ”

“ข้าไม่มีสามีเจ้าค่ะ” นางตอบฉาดฉาน ไม่อับอายที่จะประกาศตน “ข้าเป็นแม่มา สามีอยู่หรือตายไม่รู้ เพราะข้าไม่ได้สนใจ ถ้ามีข้อควรระวังอะไร

ท่านหมอบีปรตบอกข้าได้เจ้าค่ะ”

กวางอยู่เบิดตากว้าง ท่าทางเหมือนกำลังรู้สึกผิดที่กล่าวถามเรื่องสามีของนางออกมา “ข้าขอโทษ ไม่ทราบมาก่อน”

ท่านจิวจื่ออี้ม ไม่มีความเสียใจปรากฏในดวงตา “อย่าใส่ใจเลยเจ้าค่ะ คนประเภทนั้นจะอยู่หรือตายข้าไม่สนใจ ถึงอยู่ เขาก็เป็นพ่อที่ดีไม่ได้ ดังนั้นการไม่มีเขา ท่านควรแสดงความยินดีกับข้ามากกว่า”

“เขาเลวร้ายถึงเพียงนั้น?”

“ก็มากพอที่ข้าจะไม่อยากเกี่ยวข้องกับเขาอีก”

ท่านหมอบีปรตหันรับอย่างเข้าใจ เขาเบนสายตาออกไปมองรอบห้อง ก่อนจะกลับมาจ้องที่นางอีกครั้ง “แม่นางอยู่กับซื่อซื่อเพียงสองคน มีหน้าข้ายังเพ่งย้ายมา คงลำบากกันไม่น้อย ข้าพอรู้จักร้านขายเครื่องเรือนราคาย่อมเยา จะแนะนำให้อย่างไรก็นับว่าเราเป็นเพื่อนบ้านกัน ถ้ามีอะไรให้ช่วยเหลือก็บอกข้าได้”

“ขอบคุณท่านหมอบีปรตมากเจ้าค่ะ ถ้าข้ามีแรงขึ้นมาเมื่อไหร่ จะทำอาหารอร่อยๆ ไปตอบแทนท่านแน่นอน”

“บ้านใกล้เรือนเคียง อย่าได้เกรงใจกันเลย”

นางยิ้มกับคำนั้น “แม่จะอยู่ในละแวกเรือนเดียวกัน แต่ก็ยังห่างกันหลายหลัง ท่านก็นับข้าเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงแล้วหรือ”

กวางอยู่หัวเราะ “ถ้านับระยะทางจากหน้าเรือนก็คงใช่ แต่ถ้าเป็นหลังเรือนเราถือเป็นบ้านใกล้เรือนเคียงกันอย่างแท้จริง” พอเห็นนางทำหน้าไม่เข้าใจ เขาก็อธิบายเพิ่ม “ถนนเส้นนี้เป็นทรงเครื่องวี ถ้าเดินตามเส้นทางด้านหน้า เรือนข้ากับเรือนของแม่นางนับว่าไม่ใกล้กันนัก แต่ถ้าตัดข้ามกัน เรือนข้ากับเรือนของแม่นางมีหลังเรือนหันเข้าหากัน เมื่อวานประตูหลังเรือนของแม่นางยังไม่เปิด ข้าจึงพาอ้อมมาทางด้านหน้า แต่ถ้าเปิดประตูออกทางหลังเรือน ก็จะมีพบลำธารสายเล็กๆ ข้ามสะพานไม้จากหลังเรือนท่านก็เป็นหลังเรือนของข้าแล้ว”

พอนึกภาพตามแล้วจึงเข้าใจ นับว่าเป็นเหตุบังเอิญอะไรเช่นนี้ ท่าทาง